

M.G. Leonard

REGINA GÂNDACILOR

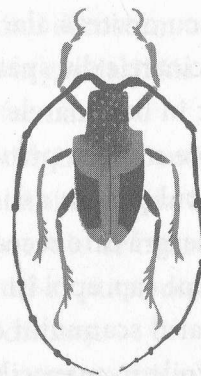
CUPRINS

I. Albă-ca-Zăpada.....	9
II. Plăcinta Pop-Pop.....	19
III. Balul gândacilor	26
IV. Tristețe la Tabăra de Bază	34
V. Răzvrătirea.....	40
VI. Păsările migratoare ies din închisoare	47
VII. Ce s-a întâmplat cu Spencer Crips?	53
VIII. Scud	64
IX. Entomofagia	75
X. Complexul Dedal	91
XI. Un semnal de alarmă	103
XII. Cavaleria	110
XIII. <i>Lady Macbeth</i>	125
XIV. Înălțimile întunecate	132
XV. Incendiu în pădure	140
XVI. Salvarea și ruina	150
XVII. Știrile zilnice	158
XVIII. Bombardierul	161
XIX. Vremuri grele.....	169
XX. Comemorarea gândacilor	183
XXI. Intervenția mamelor.....	190
XXII. Narsarsuaq.....	204
XXIII. Doctorul Yuki Ishikawa	212
XXIV. Ascultați colindul îngerilor	223
XXV. Osanale lui Darkus	229

Respect pentru	xxvi. Bagajul și cărți	242
	xxvii. Atelierul lui Einstein	248
	xxviii. Fiica Cleopatrei	253
	xxix. Motelul din tomberon	260
	xxx. Intrarea în scenă	271
	xxxi. Revolta gândacilor	278
	xxxii. Bătălia rochiilor de bal	286
	xxxiii. Prădătorul și prada	295
	xxxiv. Pasageri clandestini	306
	xxxv. Ziua de Crăciun	312
	Dicționarul entomologului	321
	Mulțumiri	327

CAPITOLUL I

Albă-ca-Zăpada

Se auzi o bătaie ușoară în ușă.
– Doamnă?

Lucretia Cutter își întoarse capul. Ochii fără pleoape sclipeau ca două sfere pline cu cerneală. Cele patru picioare negre și chitinoase stăteau agățate fără niciun efort de tavanul alb, în timp ce fusta mov îi atârna spre podea.

– Da, Gerard? răspunse ea.

– Actrița americană Ruby Hisolo Junior a venit să-și probeze rochia, spuse majordomul francez prin ușă. Nu avea voie să intre în Camera Albă dacă nu era invitat.

– Poți s-o aduci.

– Cum doriți, doamnă.

Ascultă pașii discreți ai majordomului care se îndepărta pe hol. Era încântată că poate detecta până și cea

mai ușoară mișcare din spațiul din jurul ei. Noul ei corp și simțurile ascuțite o făceau puternică. Tânjea după momentul în care va putea arăta lumii cine era cu adevărat. Și acel moment se apropia. Cu pași repezi.

Își întinse antebrațele umane și se târî pe peretele de lângă ușă, coborând cu o viteză alarmantă, până ajunse pe podea și sări pe picioarele din spate. Își îndoi și își vârî picioarele din mijloc în buzunarele speciale din căptușeala fustei în timp ce mergea prin cameră, închizând crăpătura cu fermoarul pentru a-și ascunde corpul de gândac. Luă peruca neagră care zăcea fără viață pe biroul din sticlă și și-o puse pe cap, apoi își ridică halatul alb de laborator de pe spătarul scaunului din plastic transparent. Vârându-și mâinile în mânecile halatului, îl ridică pe umeri, apoi scoase repede niște ochelari foarte mari dintr-un buzunar și îi împinse pe nas ca să-și acopere ochii compuși de insectă.

Se învârti ca să se verifice în oglindă și înșfăcă bastonul de abanos proptit de birou. Nu avea nevoie de baston, dar îi făcea pe oameni să creadă că avusese un accident de mașină și îi oferea o poveste plauzibilă pentru perioada în care se metamorfozase în camera pupelor.

Simțurile i se treziră. Simți vibrațiile pașilor ușori ai bodyguardului ei personal.

Ling Ling era o Kunoichi, o femeie ninja, antrenată de Toshitsugu Takamatsu, bodyguardul lui Pu Yi, ultimul împărat chinez. Fusesse cea mai tânără prim-balerină a Baletului din New York, dar cariera i se încheiase în timpul unei reprezentații a *Lacului Lebedelor* când și-a

fracturat glezna în timp ce executa legendarele treizeci și două de piruete *fouette* la o viteză-record. Ling Ling își agățase poantele în cui ca să devină ninja, iar puterea ei era mortală.

Lucretia Cutter deschise ușa. Ling Ling aștepta afară, îmbrăcată în obișnuitul ei costum negru.

– Vreun semn de la gândacii ăia mizerabili?

Ling Ling se conformă.

– Craven și Dankish încă îi caută.

– Imbecilii! bombăni Lucretia Cutter. Trimite buburuzele galbene. Am nevoie de ochi prin tot orașul. Gândacii ăia blestemați mi-ar putea distruge toate planurile. Vreau să fie găsiți și distruși.

Ling Ling aprobă printr-o mișcare a capului.

Bătălia cu gândacii din Emporium fusese neprevăzută, iar Lucretia Cutter nu era obișnuită să piardă nicio luptă. Voia să-i distrugă pe gândaci, nu doar pentru că erau dovada muncii ei secrete de creștere a insectelor transgenice, ci și pentru că o umiliseră în public. Fusesse nevoită să mituiască mulți oameni ca să nu intre la închisoare și să împiedice apariția imaginilor cu noii ei ochi pe primele pagini ale ziarelor. Gândacii o făcuseră să piardă timp și bani și nu avea să fie fericită până când nu o să-i distrugă.

– Ling Ling, trimite și veninoasele *Coccinellidae* – buburuzele galbene cu unsprezece pete – ca să-i însoțească pe spionii noștri. Dacă mai e ceva care-și bagă nasul în treaba mea, vreau să fie eliminat. Își ridică degetul arătător. Nimeni să nu se atingă de Bartholomew Cuttle! Ai înțeles? El e al meu.

Ling Ling făcu o plecăciune și se îndepărtă pe ne-simțite.

Lucretia Cutter închise ușa. Evadarea lui Bartholomew o supăraseră, dar știa că avea să se întoarcă. Nu se putea abține. Atingându-și ușor buza de sus cu degetul arătător, se gândi la gândacii trădători. Într-adevăr, ar fi trebuit să se felicite pentru abilitățile lor – până la urmă, ieșiseră din laboratoarele ei.

Zâmbi. Cine-ar fi crezut că alipirea ADN-ului lui Bartholomew Cuttle de ADN-ul gândacilor va da rezultate atât de impresionante? Coleoptere care gândeau independent și demonstrau că aveau liber-arbitru? Asta era ceva nou. Nu mai văzuse un amestec de specii de gândaci cooperând pentru a lupta cu un dușman. Era captivant. Observase totuși că le lipsea instinctul criminal. Rânji. Probabil moșteniseră inima bună a lui Bartholomew. Noii ei gândaci aveau o parte din ADN de la lupii alsacieni: erau ușor de dresat, capabili să lupte și să execute ordine. Crescuse o armată de sclavi supuși și acum doar de asta avea nevoie.

Mergând până la oglinda dublă din spatele biroului, scoase un ruj din buzunarul halatului de laborator, aplică un strat de culoare aurie și sclipitoare și își țocăi buzele. Ar fi dorit să-l strângă de gât pe băiatul acela, Crips, pentru că eliberase gândacii lui Bartholomew Cuttle. Îi stricase ani buni de muncă.

O bătaie în ușă și sunetul unui chicotit răgușit o făcu să se întoarcă.

– Intră! Îi apăru un zâmbet politicoș pe față.

Gerard deschise ușa și o fată blondă și atrăgătoare, îmbrăcată cu un pulover roz și o fustă albă, plisată, intra șovăitoare.

– Ruby, draga mea, mă bucur să te văd, spuse Lucretia traversând camera.

Ruby Hisolo Junior își azvârli buclele blonde peste umăr și se uită cu un ochi critic prin camera modest decorată.

– Uau! Cine e designerul tău de interior? Își ridică mâna. Nu. Nu-mi spune. Oricine-ar fi, concediază-l. E un fel de laborator de științe aici. Făcu o grimasă. E înspăimântător. Îndreptă un deget cu manichiura perfectă spre Lucretia Cutter. Ai mers prea departe cu stilul farmaciei-șic. Camera asta are nevoie de o pată de culoare – de culoarea caisei sau a piersicii, spuse ea, arătând cu degetul spre niște zone ale camerei alese la întâmplare. Și de perne. Toată lumea adoră pernele. Știu un tip grozav dacă ai nevoie de ajutor, chicoti ea, și cred că amândouă știm că ai nevoie.

Lucretia Cutter nu-i răspunse, zâmbindu-i politicoș pe toată durata tăcerii jenante care urmă.

– Doar încercam să te ajut, oftă Ruby cu indiferență. Își flutură genele către Gerard. Mi-e sete. Ai niște șampanie?

Majordomul merse la frigiderul de sub masa din laborator și scoase un pahar din sticlă mată și o sticlă de un verde-închis. Deschise sticla, umplu paharul de șampanie și îl înmână actriței care aștepta.

Lucretia Cutter bătu din palme.

– O să cucerim inimile întregii omeniri la Premiile Filmului?

– Bineînțeles că așa voi face. Ruby își goli paharul dintr-o înghițitură, îl dădu înapoi majordomului și își șterse gura cu mâneca. Pentru ce altceva aş fi venit aici?

– Bine. Lucretia Cutter zâmbi printre dinții care-i scrâșneau și își aminti că acea probă era importantă. Gerard, adu-o pe *Albă-ca-Zăpada*.

– Albă-ca-Zăpada? Cine-i Albă-ca-Zăpada? Ruby se încruntă. Am crezut că asta era proba *mea*. Le-am spus oamenilor tăi la telefon. Acum sunt o mare vedetă și nu o să...

Gerard aduse un cufăr negru și îngust, cu roțile, care era la fel de înalt ca el.

– Mi-am numit creația *Albă-ca-Zăpada* pentru că e făcută din cea mai pură substanță albă care se găsește în natură, spuse Lucretia Cutter.

Gerard lovi ușor încuietorile și ușa cufărului se deschise lăsând să se vadă strălucirea unei rochii delicate, așezată pe un umeraș din aur.

– O, vai! Rămase cu gura căscată de admirație și își atinse buzele roșii cu vârfurile degetelor cu manichiură. E o rochie făcută din pulberea magică a zânelor!

Păși spre cufăr, întinzând mâna ca să o atingă.

– De fapt, e făcută din gândaci.

– Din ce?

Ruby își retrase repede mâna.

– Din gândaci *Cyphochilus*, ca să fiu mai exactă, continuă Lucretia, o specie de gândaci asiatici. Albeața extraordinară vine de la un strat subțire de materie fotonică reflectorizantă aflată pe carapace. Învelișul lor este mai alb decât orice hârtie sau material pe care l-a produs

omenirea și are o geometrie moleculară complexă, care le permite să împrăstie lumina cu cea mai mare eficiență.

Ruby privi rochia cu groază.

– Vrei să spui că rochia asta e făcută din gândaci? Sunt morți, nu-i așa?

– Pentru a produce asemenea solzi de un alb perfect, gândacii *Cyphochilus* trebuie să refracte toate culorile cu o putere egală, continuă Lucretia Cutter. Este unul dintre miracolele naturii. Dar să folosești acești solzi de un alb perfect într-un veșmânt creat pentru o ceremonie plină de lumină, blițuri și reflectoare – ei bine, asta nu s-a mai făcut *niciodată*. O privi pe Ruby Hisolo Junior în ochi. Purtătoarea acestei rochii va uimi pe oricine se va uita la ea. Va *fi* o adevărată stea.

Ruby aruncă din nou o privire rochiei din cutie.

– Ți-ar plăcea s-o probezi? șopti Lucretia Cutter, apropiindu-se de actriță. Am croit-o perfect pentru silueta ta.

Ruby încuviință cu o mișcare discretă din cap.

– Mmmm-hm. OK.

Lucretia Cutter îi făcu semn lui Gerard să scoată rochia din cufăr și să o atârne de paravanul alb așezat în partea cealaltă a camerei.

– Mergi în spatele paravanului și îmbracă-te cu ea. Gerard îți va aduce o oglindă.

Ruby privi rochia cu precauție.

– Sunt doar gândaci, nu-i așa?

– Exact, zise Lucretia Cutter cu un zâmbet ferm fixat pe față, în timp ce privea actrița mergând șovăitoare prin cameră în spatele paravanului. Doar gândaci.

– Vai, Doamne, oftă Ruby în timp ce își trăgea rochia peste cap, rochia asta e incredibilă.

Actrița americană ieși, desculță, purtând-o pe *Albă-ca-Zăpada*, iar zâmbetul politicos de pe fața Lucretiei Cutter se relaxă și deveni unul adevărat. Rochia era foarte strălucitoare, croită ca acelea din anii '20, dar, în loc de paiete și mărgel, era acoperită cu elitre mărunte de gândaci care sclipeau și reflectau lumina la fiecare mișcare a corpului actriței.

Gerard deschise capacul și părțile laterale ale cufărului pentru a dezvălui trei oglinzi înalte care-i permisera lui Ruby să se vadă din toate unghiurile. Ea își întoarse spatele la oglinzi și se uită peste umăr, țuguindu-și buzele.

– O, DA! Sări în sus de bucurie. Arăt ca și cum aș fi din altă lume!

– Radioasă ca o zeiță, zise Lucretia Cutter.

– Da. Uită-te la mine. Sunt o adevărată zeiță. Își puse mâinile în șolduri și se aplecă spre oglindă, scoțându-și în evidență bustul generos. Trebuie să am rochia asta. Se bâțâi, iar gândacii zornăiră într-un fel care o bucură. Nicio fată de la Premiile Filmului nu o să aibă o rochie ca asta.

– Celelalte rochii vor arăta ca niște zdrențe murdare în comparație cu asta, spuse Lucretia Cutter. Și, când se vor aprinde blițurile și vei merge pe covorul roșu, fiecare dintre acești solzi de gândac va reflecta lumina perfect, oferindu-ți aura unui înger.

– Dacă voi arăta mai bine decât Stella Manning, totul va fi perfect. Defilă până la oglindă, apoi se îndepărtă din nou. Vrajitoarea aia bătrână e de domeniul trecutului.

Anul ăsta vreau să fie toți cu ochii pe mine. Eu o să țin discursurile emoționante și o să primesc premiul cel mare pentru film.

– Îți promit că nimeni nu va putea să-și ia ochii de la tine. Rochia asta va rămâne în istorie. Nu va fi uitată niciodată.

– Cine-ar fi crezut că gândacii pot fi drăguți? Ruby își ridică mâinile cu un gest teatral. Aș muri dacă ar purta-o altcineva!

– Mă simt onorată că o actriță de calibrul tău îmi va purta creația la Premiile Filmului.

– Stilista mea mi-a spus că ești un geniu, Letitia...

– Lucretia...

– Mm-hmm, Letitia... în fine, spuse Ruby, încă minunându-se de propria imagine reflectată, și nu am crezut-o. M-am înșelat însă!

– Ești prea amabilă. Lucretia Cutter începuse să-și piardă răbdarea. Cu toate astea, trebuie să-ți spun că, dacă vrei să porți rochia asta la Premiile Filmului, vreau să respecti niște reguli.

– Reguli? se încruntă Ruby. Ce fel de reguli?

– Nu vei mai vedea rochia până în dimineața ceremoniei, când un membru al personalului meu va veni la tine pentru a face proba, apoi te va conduce la gala premiilor într-una dintre mașinile mele. Ai voie să spui presei că porți o creație Cutter Couture, dar nu trebuie să descrii rochia nimănui. Trebuie să rămână un secret.

– Un secret? Ruby își arcui o sprânceană. Ador asta! Bătu din palme. O să surprind lumea când o să ies din

limuzină și o să pășesc pe covorul roșu. Da! Îi întinse mâna Lucretiei Cutter. Lulu, batem palma.

– Atunci, rochia e a ta, spuse Lucretia Cutter, ignorând mâna întinsă a actriței.

– Super.

Ruby ridică din umeri, uitându-se pentru ultima dată la imaginea ei din oglindă înainte de a sări în spatele paravanului și de a-i înmâna rochia lui Gerard după o secundă. Apoi ieși, trăgându-și puloverul roz peste buclele blonde, și își încălță din nou pantofii albi cu toc.

– A fost o plăcere să fac afaceri cu tine, Lulu.

Ruby se opri să-și verifice machiajul în oglindă.

– O, nu, îi răspunse Lucretia Cutter, plăcerea va fi toată de partea mea. Făcu un semn spre ușă. Gerard te va conduce.

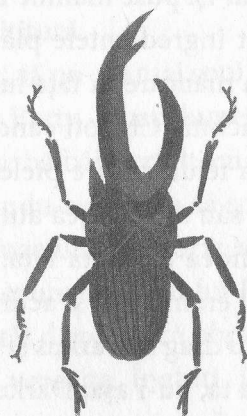
După ce se închise ușa în urma lor, Lucretia Cutter se întoarse spre *Albă-ca-Zăpada*, admirându-și creația. Își lăsa capul pe spate, apoi, din adâncul gâtului, scoase un țârâit îngrozitor.

Rochia, care atârna în cufărul deschis, sclipi și vibra ca și cum era pe cale să se destrame, explodând brusc într-un vârtej de mișcare în timp ce sute de gândaci *Cyphochilus*, crescuți special pentru ea, zburară din legăturile lor și roiră în jurul capului Lucretiei Cutter ca o tornadă sclipitoare.

Lucretia râse. Totul avea să fie foarte ușor.

CAPITOLUL II

Plăcinta Pop-Pop

Doctorul Bartholomew Cuttle așază atent două farfurii pe masa din bucătăria unchiului Max, fiecare dintre ele plină cu carne tocată de miel, caldă și aburindă, cu sos și piure de cartofi, morcovi tăiați cubulețe și mazăre.

– Mulțumesc, domnule doctor Cuttle, spuse Bertolt Roberts, cu o voce pițigăiată și politicoasă, împingându-și ochelarii mari mai sus pe nas.

– Plăcerea e de partea mea, Bertolt. Bartholomew Cuttle își șterse mâinile de blugi în timp ce se întoarse la teigheaua din bucătărie. Nu sunt eu cine știe ce bucătar, spuse el aducând încă două farfurii, dar asta *știi* să gătesc. E o rețetă de familie transmisă din tată-n fiu.